

Sygn. akt II KK 136/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Zabłocki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,

sprawy **Ł. M.**

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [..]

z dnia 11 stycznia 2013 r.,

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 3 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

działając na podstawie art. 535 § 3 kpk oraz art. 624 § 1 w zw. z art. 518 kpk

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zwolnić skazanego Ł. M. w całości od

ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego sformułowane zostały dwa zarzuty rażącego naruszenia prawa, a mianowicie „naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania karnego poprzez wadliwe przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k.” oraz „wypełnienie dyspozycji art. 440 k.p.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 13 lat pozbawienia wolności”. Prokurator

Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozpoznając kasację w granicach określonych w art. 536 k.p.k. zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Drugi ze zgłoszonych w kasacji zarzutów, a to obrazy art. 440 k.p.k., jest skonstruowany całkowicie instrumentalnie, w celu obejścia ustawowego zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary (art. 523 § 1 zd. ostatnie k.p.k.). Pod pozorem naruszenia art. 440 k.p.k. skarżący domaga się skontrolowania przez sąd kasacyjny tego, czy okoliczności sprawy uzasadniają zmniejszenie wymiaru kary przez sąd odwoławczy (w porównaniu z wysokością kary orzeczonej przez sąd *a quo*) – cyt. „jedynie o dwa lata pozbawienia wolności”. W istocie, jest więc to zarzut nawiązujący wprost na treści art. 438 pkt 4 k.p.k., a więc niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym. Gdyby skarga zawierała zatem jedynie ten zarzut, należałoby ją pozostawić bez rozpoznania.

Także pierwszy z zarzutów zgłoszonych przez obrońcę jest oczywiście bezzasadny. Sąd Apelacyjny na k. 6 – 9 pisemnego uzasadnienia wyroku zawarł argumentację, w oparciu o którą wyjaśnił zarówno to, dlaczego nie przyjął po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego zabójstwa (który przypisał mu Sąd Okręgowy), ale także i to, dlaczego ustalił, iż Ł. M. nie tylko przewidywał spowodowanie swoim działaniem śmierci pokrzywdzonej H. S., ale i godził się na wystąpienie tego skutku. Uzasadniając to, z jakich powodów Sąd *ad quem* przyjął działanie oskarżonego z zamiarem ewentualnym zabójstwa, Sąd ten rozważał jednocześnie – wbrew twierdzeniom autora kasacji – także i możliwość zakwalifikowania czynu z art. 155 k.k. Argumentacja przemawiająca za przyjęciem istnienia zamiaru ewentualnego stanowi bowiem jednocześnie wyjaśnienie tego, z jakich powodów odrzucono koncepcję tzw. świadomej nieumyślności, to jest przewidywania nastąpienia skutku w postaci zgonu pokrzywdzonej z jednoczesnym brakiem godzenia się na ten skutek. Przypisanie zamiaru ewentualnego poprzedzone zostało, jak wykazuje treść uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*, analizą całokształtu okoliczności przedmiotowych, jak i podmiotowych. Wbrew

twierdzeniom skarżącego, nie można przyjąć, iż Sąd ten naruszył dyrektywy art. 7 k.p.k. W szczególności do wysunięcia takiego twierdzenia dalece niewystarczające jest to, iż zaprezentowana przez Sąd Apelacyjny linia argumentacji nie odpowiada preferencjom skazanego i jego obrońcy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, poczynione ustalenia faktyczne (a ustalenie co do zamiaru sprawcy jest także ustaleniem faktycznym) pozostają pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko :

- poprzedzone zostały rozważeniem wszystkich okoliczności istotnych dla dokonania ustaleń określonej treści

- są zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostały wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Obrońca nie wykazał w skardze kasacyjnej, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został w prawomocnym wyroku dotrzymany, a zatem także i zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie mógł w realiach niniejszej sprawy stanowić podstawy do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Podzielić zatem należy stanowisko zajęte w odpowiedzi prokuratora na kasację, iż pod pozorem naruszenia przepisu prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., obrońca w istocie zmierza do podważenia w instancji kasacyjnej poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k., albowiem ze względu na sytuację majątkową skazanego oraz odbywanie przezeń długoterminowej kary pozbawienia wolności należy przyjąć, iż Ł. M. nie jest w stanie ich uiścić.